

Verklighetens folk i

2009 blev den politiska vinterns år, mer isande än januarikölden som ligger över landet.

Kjell Pettersson ser på det år som gått och funderar inför valåret 2010. Saab i Trollhättan blev det mest uppenbara exemplet på regeringens kompletta ointresse för "verklighetens folk". Liksom på socialdemokratins ointresse och vanmakt inför arbetarnas krav.

Utanför fönstret klarblå himmel, sju minusgrader och gnistrande vintersnö. Vykorts-vackert.

Bilder av ett sagolandskap som står i total kontrast till den politiska och ekonomiska fimbulvinter som kännetecknat alliansens politik, och som slog nya köldrekord 2009, oavsett årstid.

Vi flyttar tillbaka till förra sommaren. En av opinionssiffrorna hårt trängd ordförande för Kristdemokraterna Göran Hägglund och hans närmaste stab famlar efter ett utspel som förhoppningsvis kan både lyfta partiet upp på säker mark över fyra procent och dessutom avleda blickarna från den förda politiken.

Greppet blir en våldsam swing mot vänsterdebattörer, kulturarbetare och vad som kallas tyckarelitén. Begreppet "verklighetens folk" myntas. En av Björklund hopslevad folkgrupp som till skillnad från "tyckarna" åker till Ullerred, plockar fästingar och löser vad överheten kallar för vardagspusslet.

Hägglund återkommer till detta under hela hösten och pratar själv om ett gensvar utan like. Ska man döma av opinionssiffrorna som fortfarande ligger på 3,7 procent kan inte återklängen från det så kallade vanliga folket varit alltför översvallande.

Vad Hägglund av förklarliga skäl inte nämner är den verklighet som han själv lever i. Minister med omkring 100 000 kronor i månaden, gratis resor, inga karensdagar, utsikterna till att bli arbetslös är lika med noll. Och när den politiska gärningen eller ogärningen är över väntar en stor pension, givetvis också den betald av "verklighetens folk", skattebetalarna.

Så lever Hägglund, i likhet med övriga i det lilla politiska och ekonomiska frälset, högt svävande över den grådaskiga vardagen som är verklighetens verkliga folks vardag.

En verklighet som de tusentals anställda i Trollhättan och tiotusentals andra för sin utkomst beroende av bilindustrin i Trollhättan fått känna av in på bara skinnet. Tusentals människor som vikt sina liv åt ett företag och nu behandlas på ett så förnedrande sätt att det inte går att hitta ord.

I händerna på hårdhänta bildirektörer i Detroit och diverse obskyra lycksökare i företaget med så förtroendegivande namn som Spyker och Koenigsegg, som sniffar miljarder i EU-bidrag om de tar över Saab för att sedan plundra företaget och i slutändan lägga ner det.

Behandlade av alliansregeringen som något katten släpat in. Med en näringsminister, Maud Olofsson, och en statsminister som sedan krisen vid Saab slog ut i full blom ento-

"En arbetslöshet som omfattar en halv miljon människor, sjuka som jagas med blåslampa, urholkade pensioner, försämrade a-kasseförsäkring, en ungdomsarbetslöshet som i nuläget är bland de högsta i hela Europa och ligger på omkring 27 procent."

nigt upprepat" det är inte statens roll att driva bilföretag" och att skattebetalarnas pengar inte ska slösas över en bilproduktion som inte kan stå på egna ben.

Aftonbladets bilexpert Robert Collin skriver i en artikel i Aftonbladet, lördag 19 december, dräpande om Saabkrisen.

"Maud Olofsson visste ingenting om bilindustrin. Ingenting. Noll."

Collin påtalar att regeringen enligt honom "hela tiden haft en genant ointresserad attityd till Saabs problem" och ställer den retoriska frågan om "det är ideologi – eller bara ren dumhet".

Konstateras kan att alliansregeringen har en ytterst paradoxal syn på bilindustrin. Samtidigt som man vill satsa på storskaliga projekt skräddarsydda för massbilismen som Förbifart Stockholm, som kostar skattebetalarna

åtskilliga miljarder mer än det skulle kosta att garantera fortsatt produktion i Trollhättan, så vill man inte ha någon bilindustri i Sverige – frågan är om man vill ha någon industri alls.

Och bilarna ska i fortsättningen tillverkas i rena diktaturer som Kina eller Sydkorea. Kina är för övrigt ett land där arbetarklassen i stort sett saknar det mesta av det som heter mänskliga eller fackliga rättigheter.

Saabkrisen visar också klart på den politiska oppositionens och fackföreningsrörelsens oförmåga att formulera en alternativ politik, inte minst för bilindustrin, men också på deras vägran att mobilisera inte minst bilarbetarna bakom det grundläggande kravet att rädda jobben.

Istället: sitt still i båten, gör ingenting som kan förarga bilbusarna i Detroit. Istället brev till GM, några vädjanden och suckanden...

Alliansens Sverige

FOTO: SHOLEH IRANI

Saabkrisen visar också klart på den politiska oppositionens och fackföreningsrörelsens oförmåga att formulera en alternativ politik.

och när allting går mot sitt slut en manifestation vid lunchtid i tisdags med kravet att GM måste sälja Saab.

All den kraft som hela bilarbetarsverige besitter rinner mellan fingrarna, när istället varenda bilarbetare skulle ha mobiliserats gång på gång för att rädda jobben. Givetvis

bakom krav att ta över produktionen, på sikt ställa om produktionen i mer klimat- och miljövänlig riktning. Nu försvinner all den kunskap som arbetarna och tjänstemännen besitter med all säkerhet ut i arbetslöshetens tröstlösa mörker.

Verkligheten har med andra ord kommit till Trollhättan. Men verkligheten i vardagens Sverige har ännu inte nått vare sig regering eller riksdag.

Detta år är det valår i Sverige. Fyra år har snart gått sedan alliansen vann valet på löften om att utanförskapet skulle brytas och hela Sverige sättas i arbete, via den så kallade arbetslinjen. Loket i alliansen, Moderaterna, profilerade sig på parollen "Det nya arbetarpartiet". Vad den parollen innebar i praktiken visade sig snabbt. Skattesänkningar åt dem som fortfarande har arbete. Ingenting utom

piskor och hårdhanta kommandoord åt de som är sjuka, arbetslösa, förtidspensionerade eller på annat sätt befinner sig på utanförskapets stora svarta hav.

En medveten politik för att härska och söndra. De som har arbete ska ställas mot de som av olika anledningar befinner sig utanför arbetsmarknaden. En politik som slår sönder sammanhållningen och solidariteten inom arbetar- och tjänstemannaklassen.

I höst är det val. Fyra år har då gått.

Verkligheten har kommit i kapp alliansen.

En arbetslöshet som omfattar en halv miljon människor, sjuka som jagas med blåslampa, urholkade pensioner, försämrade a-kasseförsäkring, en ungdomsarbetslöshet som i nuläget är bland de högsta i hela Europa och ligger på omkring 27 procent. Nu väntar under året omfattande nedskärningar i kommunerna.

Att nittio procent av landet blöder bekymrar inte alliansen. De stora väljargrupperna och medelklassen finns i Stockholm, Malmö, och Göteborg. Här vinnas valen oavsett om i stort sett hela övriga landet röstar mot alliansen. Därav allt till medel- och överklass, resten må sjunka.

Vad den politiska oppositionen har för alternativ får vi återkomma till i ett kommande nummer. Utan att gå händelserna i förväg är det talande att samtidigt som moderaterna talar om sig själva som det nya arbetarpartiet väljer Mona Sahlin att tala om socialdemokraterna som det nya företagarpartiet.

Vill man sammanfatta regeringspolitiken så här långt kan man konstatera att aldrig förr har så få skapat så mycket elände för så många verkliga människor.

Kjell Pettersson